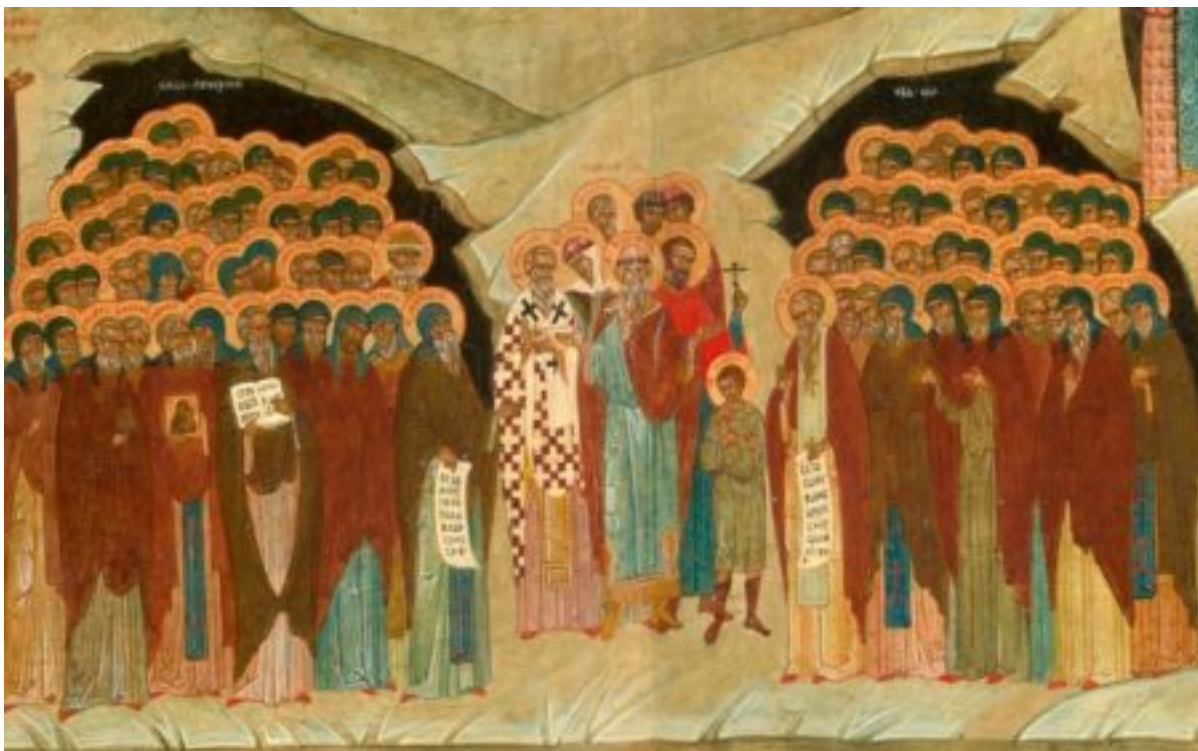

Άγιος Γρηγόριος, Το οδυνηρό τέλος του ανθρώπου που ήθελε να εκμεταλλευτεί με τους συντρόφους του τον όσιο

[Ορθοδοξία](#) / [Θαυμαστές Διηγήσεις](#)

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Μιαν άλλη φορά ήρθαν στο μακάριο Γρηγόριο τρεις άγνωστοι άνθρωποι. Είχαν συνεννοηθεί να τον εξαπατήσουν για να τους δώσει πράγματα αξίας.

Έδειχναν λοιπόν οι δύο απ' αυτούς τον τρίτο κι έλεγαν στον όσιο με υποκριτική απελπισία:

- Πάτερ, ο φίλος μας αυτός καταδικάστηκε σε θάνατο! Δώσ' του κάτι για να εξαγοράσει την ποινή του.

Δεν χρειαζόταν ιδιαίτερο χάρισμα για ν' αντιληφθεί κανείς το χονδροειδές ψέμα των κουτοπόνηρων χωρικών.

Ο όσιος δάκρυσε και είπε σιγανά:

- Συμφορά στον άνθρωπο αυτό! Έφτασε η μέρα της καταστροφής του...

Οι άλλοι όμως δεν κατάλαβαν το νόημα των λόγων του και επέμειναν:

- Πάτερ, αν εσύ του δώσεις ό,τι έχεις, θα γλιτώσει το θάνατο.

- Και να σας δώσω δεν θα γλιτώσει. Πέστε μου όμως, σε τι θάνατο καταδικάστηκε;

- Θα τον κρεμάσουν από ένα δέντρο.

- Καλά το είπατε, είπε ο προορατικός όσιος. Αύριο θα γίνει αυτό!

Χωρίς να πει άλλο λόγο, κατέβηκε βαθιά στο σπήλαιό του, εκεί όπου συνήθως προσευχόταν και διάβαζε με το κερί. Σε λίγο ανέβηκε κρατώντας λίγα πολύτιμα βιβλία. Ήταν τα τελευταία που του είχαν μείνει. «Πάρτε τα», είπε «κι αν δεν σας χρειαστούν, να μου τα επιστρέψετε».

Τα πήραν και βγήκαν κρυφογελώντας.

- Τι έλεγε ο καλόγερος; Να του τα επιστρέψουμε; Άσ' τον να περιμένει! Θα πιάσουμε καλά λεφτά σαν τα πουλήσουμε.

Τυφλωμένοι όμως από την απληστία οι τρεις απατεώνες δεν αρκέστηκαν στα βιβλία.

Βγαίνοντας είδαν το περιβόλι του οσίου γεμάτο καρπούς.

- Να 'ρθουμε τη νύχτα να τους κλέψουμε, συμφώνησαν στα γρήγορα, χωρίς πολλή συζήτηση.

Και πράγματι, σαν έπεσε η νύχτα, ήρθαν πάλι. Την ώρα εκείνη ο θεομακάριστος

Γρηγόριος ήταν στο βάθος του σπηλαίου και προσευχόταν. Πλησίασαν αθόρυβα κι ασφάλισαν απ' έξω την πόρτα, φυλακίζοντας τον όσιο μέσα.

Ανενόχλητοι κατόπιν ρίχτηκαν στη λεηλασία του κήπου. Οι δύο μάζευαν από κάτω, ενώ ο τρίτος – ο δήθεν καταδικασμένος σε θάνατο – ανέβηκε σ' ένα ψηλό δέντρο κι έκοβε τους καρπούς του.

Ξάφνου όμως το κλαδί που πατούσε έσπασε. Κι ο κλέφτης, πριν προλάβει να κρατηθεί, έπεσε κατακόρυφα με το κεφάλι. Ο θόρυβος και οι σπαρακτικές φωνές του έκαναν τους άλλους να τρομάξουν και να το βάλουν στα πόδια.

Ο ίδιος όμως – αλίμονο! – βρήκε οικτρό τέλος: Καθώς έπεφτε, το κεφάλι του πιάστηκε σε μια διχάλα και πνίγηκε. Το πρωί οι αδελφοί δεν είδαν τον όσιο Γρηγόριο στην εκκλησία. Παραξενεμένοι πήγαν μετά την ακολουθία στο κελί του για να δουν αν ήταν άρρωστος. Τότε είδαν με φρίκη τον κρεμασμένο πάνω στο δέντρο.

Σε λίγο διαπίστωσαν ότι η σπηλιά του οσίου ήταν μανταλωμένη απ' έξω. Άνοιξαν και τον ελευθέρωσαν. Στο μεταξύ είχαν μαζευτεί εκεί γύρω πολλοί αδελφοί και λαϊκοί, που πληροφορήθηκαν για το φρικτό θάνατο του κρεμασμένου.

Ανάμεσά τους ο όσιος Γρηγόριος διέκρινε και τους δύο φίλους του νεκρού, που είχαν επιστρέψει δειλά-δειλά και κοίταζαν από μακριά το αιωρούμενο πτώμα του συντρόφου τους.

– Βλέπετε πως πραγματοποιήθηκε το άθλιο ψέμα σας; τους είπε αυστηρά ο όσιος. Ο «θεός ου μκκτηρίζεται». Αν δεν με κλειδώνατε μέσα, θα έτρεχα να τον βοηθήσω και θα γλίτωνε. Αλλά ο φίλος σας διάβολος, που σας δίδαξε την απάτη και το ψεύδος, είναι ο αίτιος του πνευματικού και του σωματικού θανάτου. Κι από τότε που υποταχθήκατε σ' αυτόν, το έλεος του Θεού σας εγκατέλειψε.

Τρέμοντας από το φόβο τους οι δυο χωρικοί έπεσαν στη γη και ζήτησαν με δάκρυα συγχώρηση για την πράξη τους. Και ο όσιος τους πρόσταξε να κερδίζουν στο εξής το ψωμί τους, με τον τίμιο ιδρωτα τους.

Απόσπασμα από το βιβλίο «Πατερικόν των Σπηλαίων του Κιέβου», έκδοση Ιεράς Μονής Παρακλήτου.

PERMANENTLY_REMOVED